

Марио Кроненберг

Пролетен дъжд

Аз обичам внезапния пролетен дъжд
Той със сребърни нишки ме свързва със теб
Ти от мрака изплуваш пред мен изведнъж
Аз стоя, аз стоя и без думи те гледам

Но към теб щом протегна ръце
туй видение приказно мигом изчезва
И с пламтящо от болка неясно сърце
аз политам надолу към някаква бездна

Само бисерни капки притихват в дланта
и ми носят реалност със своята прохлада
Аз си мисля – защо на дъжда песента,
тая весела песен е тъй безпощадна...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11999>]